

A Nagybudapesti Központi Munkástanács felhívása valamennyi üzemi, intézeti, kerületi és megyei munkástanácshoz.

Munkatársaink!

A nagybudapesti üzemek, kerületek alulról, demokratikusan megválasztott központi munkástanácsa fordul hozzátok tájékoztató és hívó szóval, hogy sorainkat még egységesebbé, erősebbé rendezzük.

A Nagybudapesti Központi Munkástanács, mint ismeretes, a nagyüzemek kezdeményezésére november 14.-én jött létre, hogy összefogja a gyárak munkástanácsainak munkáját, követeléseiket egységesen képviselje. Az azóta eltelt idő alatt megalkuvás nélkül, a legkülönbözőbb fórumokon lépett fel a központi bizottság a nagybudapesti munkásság követeléseivel és bár az eddig elért eredmények távolról sem kielégítőek, mégis elmondhatjuk, hogy e tárgyalások során soha, egy pillanatra sem tértünk el az október 23-i nemzeti forradalom célkitűzéseitől, alapvető követeléseitől.

Mint számtalanszor, úgy most is elmondhatjuk, hogy minket a munkáosztály bizott meg és e megbízásunkhoz hiven megvédjük, ha kell életünk árán is gyárainkat, hazánkat a kapitalista földesúri restauráció ellen. Ugyanakkor azonban független hazánkban magyar módra akarjuk felépíteni társadalmi, gazdasági rendünket, s a forradalom követeléseiből nem engedünk. Mi a társadalom alapjául a munkát tekintjük. Munkások vagyunk, dolgozni akarunk. E cél vezetett bennünket, mikor legutóbb november 21-re összehívtuk a vidék, a megyék képviselőit is Budapestre a Sportcsarnokba, hogy egy országos munkástanács ülésen megvitassuk legfontosabb kérdéseinket, a munka beindításának lehetőségeit.

E jószándékú értekezlet megtartását a kormány megakadályozta, annak ellenére, hogy azt előzetesen a kormánynak bejelentettük, sőt a kormány képviselőjét az ülésre is meghívtuk. Ez a váratlan intézkedés elmérgesítette a helyzetet. Mikor híre röppent az eseményeknek, budapesti gyáraink, a közlekedés, minden központi irányítás nélkül azonnal leállt és tiltakozó sztrájkba kezdett.

A vidék megbizottaival mégis felvettük a kapcsolatot. Határozatot

hoztunk, hogy a kormány intézkedése ellen tiltakozó 48 órás sztrájk ellenére is hajlandók vagyunk a sztrájkjog fenntartása mellett, felvenni a munkát az egész országban, ha a kormány az országos munkástanácsot, mint a munkásság egyetlen tárgyalási szervét elismeri és az alapvető forradalmi célkitűzésekre épült, november 14-én elfogadott követelésekre vonatkozó tárgyalást azonnal tovább folytatja.

Ezek alapján november 22-ről 23-ra virradó éjjel a Pécs-komlói bányásküldöttség egy tagjával kiegészített bizottságunk tárgyalta Kádár Jánossal, a Minisztertanács elnökével.

A rádióban 23-án reggel Balázs József, küldöttségünk egyik tagja személyesen közölte a tárgyalás eredményét. E közlemény alapja az, hogy a Minisztertanács elnöke a Nagybudapesti Központi Munkástanácsot tárgyaló félként elismerte, s ígéretet tett arra, hogy a munkástanácsok jogkörével kapcsolatban a Nagybudapesti Központi Munkástanács további követeléseit a Minisztertanács elé terjeszti, egyben a kormánnyal folytatott további tárgyalások megegyezéseiről tájékoztatási lehetőséget nyújt.

Meg kell mondanunk azt, hogy ez édes-kevés. Mi mégis elhatároztuk a munka felvételét, mert e döntésünkönél egyedül és kizárólag a nép érdekeit tartottuk szemelőtt.

Nem hagyjuk magunkat félrevezetni. Meg vagyunk győződve harcunk teljes sikeréről és ezért intézkedéseinket úgy hozzuk meg, hogy annak kárát ne valljuk.

November 23-án világgá röppent a hír, hogy a Jugoszláv Követségen tartózkodó Nagy Imre és más közéleti személyek a magyar kormánnyal történt megegyezés és megfelelő biztosítékok nyújtása után elhagyták a budapesti Jugoszláv Követség területét. Ugyanaznap a budapesti rádió pedig bejelentette, hogy Nagy Imre és a Jugoszláv Követségen tartózkodó közéleti személyiségek a Román Népköztársaságtól menedékjogot kértek. Minthogy a fenti hír rendkívüli bizonytalanságot teremtett a munkások körében, a Nagybudapesti Központi Munkástanács bizottságot küldött ki azzal a megbizással, hogy Nagy Imre tényleges tartózkodási helyére vonatkozólag megkeressék a magyar kormányt, a Szovjetunió magyarországi fegyveres erőinek parancsnokságát, valamint a Román Követséget és a tartózkodási hely ismeretében követeljék, hogy tegyék lehetővé számukra a Nagy Imrével törté-

nő személyes tárgyalást.

Bár kétségtelen, hogy ez a jelentős esemény ismét növelte a kormány iránti bizalmatlanságot, mi mégis, mint már előbb is megmondtuk, kizárólag a magyar nép érdekében a munka továbbfolytatása mellett foglaltunk állást. Egyben kérjük az ország valamennyi üzemét, hogy az eseményeket alaposan megfontolva csatlakozzék felhívásunkhoz.

A gyárak a mi kezünkben, a munkástanácsok kezében vannak, s hogy még inkább növekedjék erőnk, az egyéges intézkedésre és eljárásra az alábbi feladatok megvalósítását tartjuk a legfontosabbaknak:

- 1./ Mindazon kerületben és megyében, ahol még nem alakult volna meg a kerületi, ill. megyei munkástanács, alulról jövő demokratikus választás révén hozzák létre e szerveket. Ezért - első sorban a megyei központban lévő - nagyobb üzemek kezdeményezték e központi tanácsok megvalósítását.
- 2./ Minden kerületi és megyei központi tanács azonnal vegye fel az érintkezést a Nagybudapesti Központi Munkástanáccsal /Budapest, VI., Akácfa u. 15-17. Telefon: 422-130/. /A Munkástanács elnöke Rácz Sándor, a Standard /Beloianisz/ gyár Munkástanácsának elnöke, helyettese Kalocsai György, a Csepeli Növényolajgyár Munkástanácsának küldötte, titkára pedig Babai István, a Fővárosi Villamosvasutak Munkástanácsának elnöke./

A megyei munkástanács egy igazolt megbízottja azonnal, személyesen keresse meg a Nagybudapesti Központi Munkástanács titkárságát, a kapcsolatok kiépítése és a felmerült kérdések megbeszélése érdekében.

- 3./ Az üzemi munkástanácsok egyik legfontosabb feladata a munka megszervezése mellett, a végleges munkástanácsok minél előbbi megválasztása. E választásnál épp oly eréllyel kell fellépünk a Rákosi kreatura, mint a kapitalista restauráció mozgolódásai ellen. Becsületes, tisztaéletű és tisztakezű magyar dolgozókat a tanácsba! Biztosítani kell a munkások részére legalább kétharmados többséget a tanácsban.

A tanácsok jogkörére vonatkozólag nem értettünk egyet az Elnöki Tanács idevonatkozó rendeletével. Ragaszkodunk ahhoz, hogy a közlekedési szerveknél /MÁV, Villamosvasutak, Autóbusz üzemek/,

1957. 12. 20. 16. 37.

valamint minden olyan helyen legyenek munkástanácsok, ahol ezt a dolgozók összessége kívánja.

F.hó 26-án folytatott tárgyalásunkon a Minisztertanács elnöke megígérte, hogy álláspontunkat a Minisztertanács elé terjeszti. Addig is felhívjuk az ilyen intézmények mellett alakult tanácsokat a további működésre.

A minisztériumokban és főhatóságoknál működő forradalmi tanácsok jogkörével kapcsolatban sem értünk egyet az Elnöki Tanács határozatával. A jelenleginél sokkal szélesebb jogkört tartunk a forradalmi tanácsok számára helyesnek.

Az igazgatókra vonatkozólag pedig az az álláspontunk, hogy az igazgatókat pályázat alapján a munkástanácsoknak saját maguknak kell megválasztani és az állás betöltését nem szabad miniszteri, vagy minisztériumi jóváhagyástól függővé tenni. Felhívjuk a munkástanácsokat, hogy teljes erejükkel harcoljanak álláspontunk megvalósításáért és ne fogadjanak el a múltban levitézlett, néptől elszakadt, kívülről a gyárra kényszerített úrhatnám vezetőket és óvakodjanak a kétesmúltú, karrierista elemektől.

- 4./ A továbbiakban igen fontos, hogy az új üzemi bizottságok megválasztását a munkásosztály igazi akaratának kifejezői, a munkástanácsok vegyék kezükbe. A gombamódra növekvő új "szabad szakszervezetek" maximalista bérköveteléseik elismertetésével akarnak népszerűséget szerezni a maguk számára. E "szabad szakszervezetek"-ben azonban nem választott emberek a hangadók, hanem a rákosista múlt kompromittált személyei. A szakszervezetek úgy igyekeznek most beállítani a munkástanácsokat, mintha azok a szakszervezetek harcának eredményeként jöttek volna létre. Talán mondanunk sem kell, hogy mindez enyhén szólva nem felel meg a valóságnak. A munkástanácsokért egyedül a munkások küzdöttek, s a tanácsok harcait segítség helyett igen sokszor csak megnehezítették a szakszervezetek.

A mi véleményünk az, hogy érdekképviselői szervre, szakszervezetre, üzemi bizottságra igenis szükség van, de csak olyanra, mely alulról felfelé demokratikus úton jött létre és amelyben valóban a munkásosztály becsületos képviselői a vezetők. Ezért fontos, hogy az egyes gyárak üzemi bizottságait a munkástanács

végleges megalakulása után a legdemokratikusabban úgy válasszák meg, hogy azok személyi összetételükben biztosítékok legyenek a forradalom követeléseinek teljesítésére.

Ellene vagyunk a függetlenített szakszervezeti funkcionáriusi állások megtartásának. Az üzemi bizottság munkáját éppen úgy, mint a munkástanács munkáját társadalmi munkának tekintjük. Nem akarunk a forradalom vámszedői lenni, s nem tűrjük, hogy bárki is azzá válhasson.

A szakszervezeti tagságot az önkéntesség alapján képzeljük el, annál is inkább, mert ez lehetetlenné teszi e szervezet elbürokratizálódását és a néptől való elszakadását.

Tiltakozunk az újonnan alakult "szabad szakszervezetek" azon beállítására ellen, hogy a munkástanácsokat csak kizárólag mint gazdasági szervet fogadják el. Állithatjuk, hogy ma Magyarországon a munkásság igazi érdekeit a munkástanácsok képviselik, s nincs ma erősebb politikai hatalom az országban, mint a munkástanácsok hatalma. Minden erőnkkel e munkáshatalom erősítésén kell dolgoznunk.

- 5./ A kerületi és megyei munkástanácsok azonnal vegyék fel a kapcsolatot az illetékes Vöröskezeszt elosztó szervével és küldjék el megbizottaikat a központba, hogy az igazságos elosztást társadalmi úton biztosítsák. /Igen fontos, hogy a delegáltak közt szakértő is legyen./
- 6./ Az infláció megakadályozása érdekében szervezzék meg a kerületi és megyei tanácsok a piaci és árusítócsarnoki társadalmi ellenőrző szerveket, hogy a munkásság elejét vegye az árdrágításnak. A társadalmi ellenőrök járják rendszeresen sorra az elárusítóhelyeket és az esetleg tapasztalt visszaéléseket, - amellett, hogy pellengérré állítják azok elkövetőit - azonnal jelentsék illetékes helyre.
- 7./ A megyei és kerületi tanácsok mindent tegyenek meg a közvélemény helyes tájékoztatására. Ha van rá mód, követeljenek teret a helyi sajtóban. Állandóan tájékoztassák a gyárak, üzemek dolgozóit a valóságnak megfelelően. Ennek érdekében a központi tanácsok és nagyobb üzemek gondoskodjanak arról is, hogy e felhívásunk

eljusson minden egyes üzembe.

Többször megismételt kérésünkre a Minisztertanács elnöke ígéretet tett arra, hogy napilap-engedély kérésünket f.hó 27.-én a Minisztertanács elé terjeszti. A kérés jóváhagyása után megoldódik a helyes tájékoztatás problémája is.

Befejezésül csak annyit: ma arra van szükség, hogy a munkástanácsok teljes egységben, töretlenül, a munka felvételével is az október 23-i nemzeti forradalom ügyét szolgálják. Mi megtettük az első lépést, most a kormányon a sor, hogy megmutassa, hogy a magyar népre támaszkodik. Ehhez idő, talán egy vagy több hónap is kell. Nekünk ezalatt az idő alatt éberem kell őrködnünk, mert a Rákosi-Gerő klikk kompromittált személyei a zavarosban halásznak és restaurációra törekszenek.

Mi napról-napra erősödünk. Velünk vannak, csatlakoztak hozzánk a forradalom előkészítésében oly kiváló munkát végzett becsületes íróink, mögénk sorakoztak a színészek, képzőművészek, zeneművészek, az értelmiség minden szervezetét magába foglaló Magyar Értelmiségi Forradalmi Tanács. Most jön létre harcaink eredményeként az az eddig soha nem látott nagy nemzeti egység, melyben minden becsületes magyar ember velünk tart.

Találjunk még jobban egymásra, tartsuk méginkább egymással a kapcsolatot mi munkástanácsok is és igazi forradalmi éberséggel, egységesen harcoljunk tovább szent célunkért, a független, demokratikus, nemzeti sajátosságainak megfelelően épülő szocialista Magyarországért.

Budapest, 1956. november 27.

Nagybudapesti Központi
Munkástanács.

